

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/1177/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208617
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312208617.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova ulica č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, proti odporkyni Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5C/283/2012-72 zo dňa 05. augusta 2014, takto

rozhodol:

Krajský súd v rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania ne priznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal prerušenia konania do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, zároveň ktorým návrh navrhovateľa vo veci samej na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. K rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania okresný súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že v zmysle ust. § 119 O. s. p. okresný súd môže pojednávanie odročiť len z dôležitých dôvodov, pričom účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania musí súdu oznámiť dôvod na odročenie bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel. Tvrdené konanie Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa nepovažoval okresný súd za dôvod pre odročenie pojednávania, keďže sa nejednalo ani o dôvod pre prerušenie v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. b) ani ods. 2 písm. c) O. s. p.. O návrhu navrhovateľa na vylúčenie sudcu Okresného súdu Brezno z rozhodovania v predmetnej veci, resp. v predmetných spojených veciach právoplatne rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici svojimi uzneseniami č. k. 14NcC/163/2012-11 zo dňa 0. 10. 2012 (konanie vedené pod sp. zn. 5C/283/2012 a pôvodne pod sp. zn. 6C/249/2012), sp. zn. 4NcC/146/2012 zo dňa 10. 10. 2012 (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 6C/269/2012), sp. zn. 16NcC/123/2012 zo dňa 08. 10. 2012 (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 6C/344/2012) a č. k. 14NcC/168/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012 (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 6C/348/2012), preto neexistuje otázka, ktorú v tomto konaní Okresný súd Brezno nie je oprávnený riešiť. Okresný súd je toho názoru, že na Ústavnom súde SR v súvislosti s podanou sťažnosťou navrhovateľa neprebíha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci. Navyše navrhovateľ nepreukázal podanie nim tvrdenej sťažnosti na Ústavnom súde SR.

Pokiaľ ide o rozhodnutie okresného súdu vo veci samej, okresný súd návrh posúdil, keď vec právne posúdil podľa § 44 ods. 6, 7, 8 zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku) v znení účinnom do

31. 08. 2005 zistil, že navrhovateľ sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená postupom okresného súdu v exekučných veciach, v ktorých okresný súd nerozhodol v zákonnej lehote na rozhodnutie, ide o konania vedené pôvodne na okresnom súde pod sp. zn. 5C/283/2012, 6C/249/2012, 6C/269/2012, 6C/344/2012, 6C/348/2012, ktoré okresný súd spojil na spoločné konanie s tým, že tieto veci boli naďalej, resp. sú vedené pod sp. zn. 5C/283/2012. Okresný súd vec posúdil aj podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekučné konania začaté pred 01. 09. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 08. 2005, ak ods. 2 neustanovuje inak. Rovnako aj podľa § 240 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 01. 12. 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak ods. 2 a 4, alebo osobitný predpis neustanovujú inak. Podľa názoru okresného súdu v konaniach, ktoré sa začali do 31. 08. 2005 nebola ustanovená lehota, v ktorej by bol súd povinný rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Určením lehoty na rozhodnutie o tomto návrhu došlo až s účinnosťou od 01. 09. 2005. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 6Er/763/2006 bola súdu žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 14. 11. 2006. Návrh na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 20. 09. 2010 a okresný súd exekúciu zastavil uznesením zo dňa 28. 02. 2012.

V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 7Er/417/2004 bola súdu žiadosť o udelenia poverenia doručená dňa 11. 10. 2004, návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 06. 10. 2002 a okresný súd exekúciu vyhlásil za neprístupnú a zastavil ju uznesením zo dňa 07. 10. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 7Er/482/2004 bola súdu žiadosť o udelenie poverenia doručená 18. 11. 2004, návrh na zmenu súdneho exekútora 02. 09. 2009 a exekúcia bola vyhlásená za neprístupnú a zastavená uznesením zo dňa 08. 0. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 5Er/269/2006 bola súdu žiadosť o udelenie poverenia doručená 13. 04. 2006, návrh na zmenu súdneho exekútora 30. 08. 2010 a exekúcia bola vyhlásená za neprístupnú a zastavená uznesením zo dňa 26. 03. 2012.

V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 5Er/65/2004 bola súdu žiadosť o udelenie poverenia doručená 02. 03. 2004, návrh na zmenu súdneho exekútora 02. 11. 2009 a exekúcia bola vyhlásená za neprístupnú a zastavená uznesením zo dňa 20. 10. 2011. Súd mal za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora konal priebežne bez zbytočných prieťahov, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup okresného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd mal za to, že Exekučný poriadok v § 57 a 58 obsahuje dôvody, pre ktoré môže súd exekúciu zastaviť, nie je pri tom uvedená lehota, v akej tak môže urobiť. Ak by exekučný súd o návrhu oprávneného o zmenu súdneho exekútora vyhovel a následne po právoplatnosti tohto uznesenia rozhodol o zastavení danej exekúcie, daný postup by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, keďže jeho výsledok by bol identický s aplikovaným postupom exekučného súdu. Rozhodnutiami exekučného súdu o zastavení exekúcie odpadol predmet konania o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd poukázal aj na tú skutočnosť, že pôvodný súdny exekútor vykonával úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote o zmene exekútora, nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú bolo súdom vydané poverenie. V priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu súdneho exekútora k žiadnej škode nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Pokiaľ by v dôsledku nedodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie o zmene exekútora mala vzniknúť navrhovateľovi škoda, musel by preukázať, že táto vznikla v príčinnej súvislosti s nedodržaním uvedenej lehoty, čo navrhovateľ nepreukázal.

Okresný súd o náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1, 151 ods. 2 O. s. p., odporca bol síce v konaní úspešný, ale náhradu trov konania mu okresný súd nepriznal, pretože si ich nevyčísľil a zo spisu mu žiadne trov konania nevyplývajú.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že konaním súdu mu bolo odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/09). Navrhovateľ v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský

súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Zdôraznil, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Meritórne rozhodnutie súdu považoval preto za predčasné. Vytýkal i to, že súd nedostatočne oboznámil navrhovateľa s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, a preto nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. Z tohto dôvodu sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie preto došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Následne navrhovateľ namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie napriek tomu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa týka i chýbajúcich dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy hmôtNOPrávne a ani procesNOPrávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, uzneseniami č. k. 14NcC/163/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, 14NcC/146/2012 zo dňa 10. 10. 2012, 16NcC/123/2012 zo dňa 08. 10. 2012 a 14NcC/168/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, ktorými okrem iného zákonnú sudkyňu z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci nevylúčil. Od vydania týchto rozhodnutí, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčenej zákonnej sudkyne bezpredmetná.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi dôvodmi napadnutého rozhodnutia, okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, ktorý aj správne právne posúdil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebol daný v súdnej veci dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pričom okrem dôvodov uvedených okresným súdom poukazuje najmä na uznesenie Ústavného súdu SR skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, I ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým rozhodol tak, že nevyhlásil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania veci na návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie. V súdnej veci teda neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Vzhľadom k tomu krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania ako vecne správny potvrdil.

Rovnako odvolací súd, ako vecne správny potvrdil aj rozsudok okresného súdu vo výroku vo veci samej, ako aj vo výroku o náhrade trov konania, pričom v tomto smere v ďalšom odvolací súd taktiež poukazuje na dôvody uvedené v rozhodnutí okresného súdu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ v súdnej veci nepreukázal, že mu vznikla škoda, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s nerozhodnutím okresného súdu, či už v zákonnej lehote, alebo bez zbytočných prieťahov o zmene súdneho exekútora so vznikom škody. V zmysle ust. § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím súdu, či už v zákonnej lehote alebo bez zbytočných prieťahov nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie s ohľadom na zachovanie continuity konania. V ďalšom odvolací súd len poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 151 ods. 1 O. s. p. a v odvolacom konaní v spojení s §224 ods. 1 O. s. p., odporca bol v odvolacom konaní síce v celom rozsahu úspešný, avšak žiadne trovy odvolacieho konania mu nevznikli a právo na ich náhradu si ani neuplatnil, pričom zo spisu mu žiadne trovy ani nevyplývajú. Vzhľadom na uvedené odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.